

[Justitsministeren.]

af Konfiskationsbeløbene, hvorfor det er praktisk, at Finansministeriet allerede er med i Sagerne fra det Tidspunkt, da Forvaltningen bliver etableret.

Jeg kan oplyse, at de Regler, der efter § 2, Stk. 2, skal udsendes, og som indeholder en Art Instruks til Administratorerne om Forvaltningen, ligger færdige og vil kunne offentliggøres som Bekendtgørelse, saa snart denne Lov er gennemført.

I § 3 gives der Regler om, at Administrator har Adgang til at indkalde den sigtedes eller domfældtes Kreditorer efter nærmere fastsatte Regler. Denne Indkaldelse har til Formaal at sætte Administrator i Stand til at danne sig et Overblik over Formuens Status. Indkaldelsen er ikke præklusiv, det er den heller ikke efter Konkurslovens Regler, og det vil sige, at de Kreditorer, der ikke melder sig, mister ikke deres Krav, men det er en Selvfølge, at Kreditorerne ved at anmelde deres Krav sikrer sig, at der bliver taget Hensyn til dem, hvis der engang, naar Dommen er afsagt, bliver Spørgsmaal om at gennemføre en frivillig Likvidationsordning eller lignende, ligesom disse Fordringshavere ikke behøver at melde sig paa ny, hvis Forvaltningen, naar Dommen er afsagt, skulde blive afløst af en Konkurs.

§ 4 indeholder Lovens vigtigste Bestemmelser. De Myndigheder, der har beskæftiget sig med disse Forvaltningsspørgsmaal, har anset det for absolut paakrævet at udelukke Kreditorforfølgning, saalænge Forvaltningen staar paa, og en saadan Kreditorudelukkelse kunde ikke med Sikkerhed gennemføres uden udtrykkelig Lovhjemmel. Det er ganske vist fremhævet i Bemærkningerne til Paragraffen, at man formentlig af nogle Kendelser, der er afsagt af Østre Landsret, kan slutte, at Landsretten anerkender, at Kreditorforfølgningsskridt over for en Formue, der er under Forvaltning, ikke kan gennemføres til Fyldestgørelse. Det er imidlertid uheldigt, at Forvaltningen overhovedet skal forstyrres af Kreditorforfølgning, og i øvrigt er det mig bekendt, at der ved Vestre Landsret er afsagt nogle Kendelser, der i hvert Fald gør det tvivlsomt, om Vestre Landsret indtager samme Standpunkt som Østre Landsret. Det er derfor nødvendigt at skabe Klarhed paa dette vigtige Punkt, og det er altsaa sket paa denne Maade.

Man kunde maaske stille det Spørgsmaal, hvorfor det er nødvendigt at afskære Kreditorerne fra den Ret, de normalt har til at søge Fyldestgørelse, og om det er for-

svarligt at gøre det. Jeg vil hertil svare, at jeg har overvejet dette Spørgsmaal meget nøje, og jeg for mit Vedkommende er blevet overbevist om, at det virkelig er nødvendigt. Som jeg tidligere har sagt, er Formaalet med Forvaltningen at sikre Statens Krav paa Bøder og Konfiskationer. Efter gældende dansk Retsopfattelse er Statens Krav paa Konfiskation og Bøder almindelige Kreditorkrav. Disse Krav bliver først fastslaaet, naar Dommen i den kriminelle Sag afsiges. Men Statens Krav maa i Virkeligheden anses for opstaaet allerede ved Fuldbyrdselen af de strafbare Handlinger. Kravet eksisterer altsaa under Forvaltningen, men da det ikke er fastslaaet, kan Staten ikke paa samme Maade som andre Kreditorer sikre sin Stilling ved at foretage Udlæg, men vilde tværtimod være udsat for, at de andre Kreditorer skyndte sig at gennemføre en Tvangsfyldestgørelse og maaske derigennem tømte hele Formuen, saaledes at Staten, naar Dommen engang blev afsagt, stod uden Mulighed for at opnaa Fyldestgørelse.

Det maa derfor anses for nødvendigt af Hensyn til Statens Krav at udelukke Kreditorforfølgning, saa længe Forvaltningen varer, og § 4, Stk. 1., indeholder den nødvendige Hjemmel herfor.

Det er i øvrigt ikke alene Hensynet til Statens Krav, der begrunder de foreslaaede Regler. Der gør sig i Virkeligheden ogsaa et Hensyn gældende til Kreditorerne selv. Naar der ved det offentlige Foranstaltning er etableret en Forvaltning, vil nemlig utvivlsomt mange Kreditorer regne med, at nu drager det offentlige Omsorg for, at der ikke sker Forfordeling af nogle Kreditorer paa andres Bekostning, og hvis man derfor ikke udelukker Kreditorforfølgning, vilde det paa uretfærdig Maade gaa ud over de mere tilbageholdende Kreditorer.

Endelig er der et Hensyn til, der i høj Grad gør sig gældende, og det er Hensynet til at bevare Virksomheden baade af nationaløkonomiske, erhvervsøkonomiske og beskæftigelsesmæssige Grunde. Maalet er ikke med denne Beslaglæggelse at slaa noget i Stykker, at slaa Virksomheder i Stykker, men tværtimod at søge at bevare og fortsætte Virksomheder, samtidig med at man sikrer alle berettigede Krav.

Regelen i § 4, Stk. 5, hvorefter en Konkurs, der indtræder efter at Dommen er afsagt, regnes tilbage fra det Tidspunkt, da der blev indgivet Begæring om Forvaltning, er Udtryk for det Princip, jeg tidligere har nævnt, at Forvaltningen er en Slags Baandlæggelse og Umyndiggørelse, idet Re-